

๑

ลอนดอน ๑๕๑๓

ตรงที่เธอขดตัวอยู่นั้นมีดี แต่เด็กหญิงตัวน้อยก็ทำตามที่ได้รับคำสั่ง สุภาพสตรีคนนั้นบอกให้รอ มันยังไม่ปลอดภัยดี พวกเขาต้องเฝ้าเหมือนหนูในห้องเก็บอาหาร นี่เป็นเกม เด็กหญิงน้อยรู้ดี เหมือนเกมซ่อนหนานั่นแหละ

จากหลังถึงไม้เด็กหญิงตัวน้อยนั่งฟัง วาดภาพขึ้นในใจอย่างที่พ่อสอนเธอ พวกผู้ชาย ทั้งใกล้และไกล เธอคาดว่าจะเป็นพวกกะลาสี ตะโกนไล่กันเสียงดัง หยาบกระด้าง เต็มไปด้วยกลิ่นอายของทะเลและเกลือ ไกลออกไปมีเสียงหวูดเรือ เสียงทินวิสเชิล* เสียงไม้พายกระทบน้ำ และไกลขึ้นไปเบื้องบน หมุ่นกนางนวลสีเทากรีดเสียงร้อง ปีกกางออกเพื่อรับแสงอาทิตย์ สุกปลั่ง

สุภาพสตรีคนนั้นจะกลับมา เธอบอกไว้อย่างนั้น แต่เด็กหญิงตัวน้อยอยากให้เธอกลับมาเร็วๆ เด็กหญิงรอมานานแล้ว นานจนกระทั่งดวงอาทิตย์ลอยข้ามท้องฟ้าและตอนนี้ก็สองทะเลซูดใหม่ของเธอจนหัวเข่าร้อนไปหมด เด็กหญิงเงี่ยหูฟังเสียงกระป๋องของสุภาพสตรีคนนั้นซึ่งเสียงกระพืดฟ้าเรือที่เป็นไม้ เสียงฝีเท้าก้าวฉับๆ รีบร้อน รีบร้อนอยู่เสมอ ในลักษณะที่แม่ของเด็กหญิงเองไม่เคยทำ เด็กหญิงตัวน้อยนึกสงสัยแบบบางๆ อย่างไม่เอาหนาร้อนใจนัก ตามประสาเด็กที่มีแต่คนรุมรัก ว่าแม่หายไปไหน เมื่อไรแม่ถึงจะมา และนึกสงสัยเรื่องสุภาพสตรีผู้นั้นด้วย เด็กหญิงรู้ว่าเธอเป็นใคร เด็กหญิงเคยได้ยินผู้เป็นนายพูดถึงเธอมาก่อน ใครๆ เรียกสุภาพสตรีคนนั้นว่านักเขียน

---

* Tin Whistle เครื่องดนตรีพื้นเมืองประเภทเครื่องเป่าของไอร์แลนด์ มีลักษณะคล้ายขลุ่ยหรือฟลูต ใช้เล่นประกอบวงดนตรีพื้นเมืองไอร์แลนด์หรือสกอต ปัจจุบันใช้ในการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยทั้งป๊อปและแจซ

หญิง และเธออาศัยอยู่ที่กระท่อมเล็กๆ ทางอีกฟากของที่ดิน ถัดจากเขาวงกตไป เด็กหญิงตัวน้อยไม่ควรรู้อะไรเรื่องนี้ เธอถูกสั่งห้ามเข้าไปเล่นในเขาวงกตหามแม่และคุณยายบอกเธอว่าการเข้าไปใกล้หน้าผาเป็นอันตราย แต่บางครั้งเวลาไม่มีใครมองอยู่ เด็กหญิงตัวน้อยก็ชอบทำสิ่งที่ต้องห้าม

หยากไย่เป็นร่อยๆ สายเต็นร่าอยู่ใ้ริ้วรายของแสงอาทิตย์ที่ปรากฏขึ้นระหว่างถึงสองใบ เด็กหญิงตัวน้อยยิ้ม และสุภาพสตรีผู้นั้น หน้าผา เขาวงกตแม่ ก็หายไปจากความคิด เธอยืนนิ่งหนึ่งออกไป พยายามจะจับปอยเล็กๆ ของหยากไย่ หัวเราะกับลักษณะที่หยากไย่ขยับเข้ามาเสียดใกล้ก่อนถดหนีไป

เสียงต่างๆ ที่ดังเลยจุดซ่อนตัวของเธอกำลังเปลี่ยนไป เด็กหญิงตัวน้อยได้ยินเสียงอีกทีก็ครึกโครมของการเคลื่อนไหว เสียงพูดที่เจือด้วยความตื่นตัน เธอเอนตัวสู่ม่านแห่งแสงสว่างและแนบใบหน้ากับไม้ยืนๆ ของถังไม้ ใ้ซัดข้างเดียวมองไปที่ตาตฟ้าเรือ

ขาและรองเท้าและชายกระโปรงเปตติโต้ต ชายธงกระดาษหลากสีโบกไปทางนั้นทางนี้ เหล่านางนวลเจ้าเล่ห์บินหาเศษขนมปังบนตาตฟ้าเรือ

เรือลำใหญ่เอียงวูบและส่งเสียงคราง เสียงยาวและแผ่วต่ำมาจากลึกลงไปในท้องเรือ แแรงสันสะเทือนแผ่ขึ้นมาตามไม้ที่ปูตาตฟ้าเรือสู่ปลายนิ้วของเด็กหญิงตัวน้อย หูดชะงักไปชั่วครู่และเธอก็พบว่าตัวเองกำลังกลั้นหายใจ ฝ่ามือวางแนบพื้นข้างตัว จากนั้นเรือก็เชิดขึ้นและเคลื่อนตัวออกจากท่า เสียงหวูดดังก้องและมีคลื่นของเสียงที่ร้องตะโกนว่า “ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ” พวกเขา กำลังออกเดินทางสู่อเมริกา สถานที่ซึ่งมีชื่อว่านิวยอร์ก ซึ่งเป็นบ้านเกิดของพ่อ เธอได้ยินพวกเขากระซิบกระซาบเรื่องนั้นกันมาลึกลับหนึ่งแล้ว แม่บอกพ่อว่าพวกเขาควรจะไปกันให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ว่าพวกเขาไม่อาจรอนานกว่านี้

เด็กหญิงตัวน้อยหัวเราะอีกครั้ง เรือเคลื่อนตัวอย่างสง่างามผ่านผืนน้ำเหมือนปลาว่ายพยักข เหมือนโมบี ดี้ก ในนิทานที่พ่ออ่านให้เธอฟังบ่อยๆ แม่ไม่ชอบเวลาที่พ่ออ่านเรื่องพวกนี้ แม่บอกว่ามันน่ากลัวเกินไปและจะเป็นการฝังความคิดต่างๆ ใ้หัวเธอซึ่งจะลบไม่ออก พ่อจะจูบหน้าผาแม่เสมอเวลาที่แม่พูดอะไรทำนองนี้ บอกว่าแม่พูดถูกและคราวหลังเขาจะระวังใ้มากขึ้น

แต่เขาก็ยังเล่าเรื่องของปลาวาฬยักษ์ตัวนั้นให้เด็กหญิงตัวน้อยฟัง และเรื่องอื่น ๆ เรื่องที่เด็กหญิงตัวน้อยโปรดปรานจากหนังสือเทพนิยาย เรื่องของหญิงเฒ่าผู้ไร้ดวงตา กับสาวน้อยกำพร้า และการเดินทางยาวไกลข้ามทะเล พ่อเพียงแต่ดูให้แน่ใจว่าแม่ไม่รู้ ว่านั่นยังคงเป็นความลับของเธอกับพ่อ

เด็กหญิงตัวน้อยเข้าใจว่าพวกเขาต้องมีความลับที่ไม่ให้แม่รู้ แม่ไม่ค่อยสบาย เจ็บออก ๆ แอด ๆ มาตั้งแต่ก่อนเด็กหญิงตัวน้อยเกิด คุณยายมักจะสั่งให้เด็กหญิงทำตัวดี ๆ เตือนเธอว่าถ้าแม่เกิดไม่สบายใจอะไรขึ้นมา เรื่องร้ายแรงบางอย่างอาจเกิดขึ้นได้ และนั่นจะเป็นความผิดของเธอคนเดียว เด็กหญิงตัวน้อยรักแม่และไม่อยากทำให้แม่เสียใจ ไม่อยากให้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น ดังนั้นเธอจึงเก็บงำเรื่องต่าง ๆ ไว้เป็นความลับ อย่างเทพนิยายพวกนี้ และการเข้าไปเล่นใกล้ ๆ เขาวงกต และช่วงเวลาที่พ่อพาเธอไปเยี่ยมมักเขียนหญิงที่กระท่อมทางอีกฟากของที่ดิน

“อะฮ้า!” เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหูเธอ “จับได้แล้ว!” ถึงแม้ถูกผลักไปข้าง ๆ และเด็กหญิงตัวน้อยเงยหน้าหรือตามองดวงอาทิตย์ ก็พริบตาปริบ ๆ จนกระทั่งเจ้าของเสียงขยับเข้ามาบังแสงสว่าง เป็นเด็กผู้ชายตัวโต เธอเดาว่าคงจะอายุประมาณแปดหรือเก้าขวบ “เธอไม่ใช่เชลลีนี่” เขาพูดขึ้น

เด็กหญิงตัวน้อยส่ายศีรษะ

“เธอเป็นใคร”

เธอต้องไม่บอกชื่อของตัวเองกับใคร นี่เป็นเกมที่พวกเขา กำลังเล่นกัน เธอกับสุภาพสตรีคนนั้น

“ว่าไงล่ะ”

“มันเป็นความลับ”

เขายนจมูก ทำให้กระขยับเข้ามาชิดกัน “ทำไมล่ะ”

เธอยกไหล่ เธอไม่ควรพูดถึงสุภาพสตรีคนนั้น พ่อเตือนเธอเช่นนั้นเสมอ

“ถ้ามันเชลลีนี่อยู่ไหนล่ะ” เด็กชายเริ่มหมดความอดทน เขามองไปทางซ้ายและขวา “เธอวิ่งมาทางนี้แน่ ๆ ฉันแน่ใจ”

เสียงหัวเราะอะอะดังมาจากบริเวณไกลออกไปบนดาดฟ้าและเสียงซอ

เท่านี้ ใบหน้าของเด็กชายกระจางขึ้น “เร็วเข้า!” เขาพูดขณะที่อกรว้าง “แซลลี่กำลังหนีไปแล้ว”

เด็กหญิงตัวน้อยชะงักศีรษะอ้อมถึงไม้ออกไปและมองดูเขาผลุบเข้า ผลุบออกท่ามกลางฝูงชนเพื่อติดตามกระโปรงเบตตีโค้ตสีขาวยุฟองอย่าง กระตือรือร้น

นิ้วเท้าของเธอคั่นยิกอยากตามไปสมทบกับพวกเขา

แต่สุภาพสตรีคนนั้นบอกให้รอ

เด็กชายกำลังห่างออกไปเรื่อยๆ หลบชายร่างใหญ่ที่ไว้หนวดลงซี่ผึ้ง ทำให้เขาขมวดคิ้วจนเครื่องหน้าย่นอยู่เข้าหากันตรงกลางใบหน้าเหมือนฝูงงูที่กำลังตกใจ

เด็กหญิงตัวน้อยหัวเราะ

บางทีทั้งหมดนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งของเกมเดียวกัน สุภาพสตรีคนนั้นทำให้เธอนึกถึงเด็กมากกว่าผู้ใหญ่คนอื่นๆ ที่เธอรู้จัก บางทีสุภาพสตรีคนนั้นอาจกำลังเล่นอยู่ด้วยก็ได้

เด็กหญิงตัวน้อยเคลื่อนตัวออกจากหลังถึงไม้และยืนขึ้นช้าๆ ขาซ้ายของเธอไม่ได้ขยับและตอนนี้ก็เป็นเหน็บเหมือนโดนเข็มทิ่มแทง เธอรู้สึกพักจนกระทั่งความรู้สึกกลับคืนมา มองดูเด็กชายเลียหัวมุมและหายลับไป

จากนั้น โดยไม่ได้หยุดคิดอีก เธอก็ออกตามเขาไป เข้ากระหน่ำพื้น เป็นจังหวะ หัวใจร้องเพลงอยู่ในทรวงอก